

— Res majoriæ alienari prohibita sub pœna, an talis pœna liget filium primæ tonsuræ, et quare, ibidem in quæst. 15.—an videatur alienare ille, qui aliquem magnatem et potentem in possessione majoriæ consentit esse cum eo, dissimulans et nolens illum inde ejicere, ibid. in quæst. 16.—si à possessore ipsius alienentur, et successor legitimus, et sequens in gradu non vult vindicare, vel petere, an alius successor admittatur, et qualiter, n. 1 quæst. 18 l. 10 t. 26 part. 4.—an possint dividi, vel vendi ad aliquod legatum consequendum, quando fuit possessori majoriæ relictum sub ea conditione, scilicet, ut cum aliquo dividat, vel simili, ibid. in quæst. 19.—si per patrem possessorem majoriæ in fraudem filii alienentur, et iste filius decedat, an ejus filius major aget revocatoria contra fraudem alienantis, licet fraus ejus respectu facta non fuisset, ibidem in quæst. 20.—minima majoriæ si alienentur à possessore ipsius, an per hoc in pœnam incidat, ibid. in q. 22.—majoriæ an in alium, quàm in legitimum successorem transferri possint etiam successore consentiente, ut si extraneo, vel filio spurio relinquatur in testamento, vel aliter, ib. in q. 23.—si à successore renuntientur ante quam majoria ad eum perveniat, an talis renuntiatio teneat, ibid. in q. 26.—si pro expensis à possessore ipsius in ea factis retineatur, quid talis retentio operetur, n. 2 quæst. 10 l. 7 tit. 4 part. 5.—si alienari prohibeantur uni, et cæteris sequentibus prohibitum esse videtur, n. 1 quæst. 27 l. 10 tit. 26 part. 4.—an permutari cum rebus ecclesiæ possint, si illud conditor majoriæ impedierit fieri, ibid. in quæst. 28.—si vendantur de consensu illius, qui in succedendo in ea proximior est, an propter hoc ipse in pœnam contra alienantes impositam incidat, et an huic pœnæ locus sit ante rei traditionem, ibi in quæst. 29.—an possint alienari propter famem, ibid. in quæst. 30.—an possint pignori, ibid. in q. 31.—alienari prohibita, an cum melioribus permutari possint, vel vendi, in meliorem causam, ibid. in quæst. 32.—si alicui legentur per testatorem, et possessorem majoriæ, et successor in ea tale legatum solverit, an per hoc talis solvens alienari videatur, et sic pœna puniatur, ibid. in quæst. 33.—si permutari prohibeantur, an et tunc diminutio, vel alia quælibet permutatio prohibita, videatur, ibid. in quæst. 34.—de quibus facta fuit majoria, si evincantur quia erant aliena, vel ex alia causa, an pretium, quod datur pro re sic evicta, pertineat ad omnes hæredes, vel solum ad eum cui majoria relicta fuit, ibid. quæst. 35 et 36.—Et an pretium pro re evicta habeatur loco rei evictæ, et quod ex illo emitur, habeatur loco rei evictæ, quæ erat majoriæ, n. 1 quæst. 38 l. 10 tit. 26 part. 4.—Res majoriæ si vendantur de consensu remotioris, qui habet alium ante se, an talis consensus in aliquo sibi præjudicet, ibid. in quæst. 39.—si vendantur proximiori sciente, et non contradicente, an ex hoc alienationi consentire videatur, ibid. in q. 40.—licet vendi possunt ab ultimo possessore illius, quia in illo non durat prohibitio, ibid. in quæst. 42.—Et an consentiens venditioni rei majoriæ pretium petere possit, vel non, ibid. in quæst. 42.—Res majoriæ si de licentia Regis vendantur, ut ex eis filia dotetur, an pater

pretium illarum rerum in majoria debeat reponere, si postea pervenerit ad pinguiorem fortunam, n. 1 q. 43 l. 10 tit. 26 part. 4.—Et quid si filius, qui erat proximior in successione, consenserit alienationi rei majoriæ, etiam ubi ad hoc fuit impetrata licentia Regis, an per talem consensum in pœnam amissionis rei majoriæ incidat, ibid. in quæst. 44.—Et an in rebus majoriæ locus sit transactioni, et quando sic, vel non, ibid. in quæst. 45.—Et quid si possessor majoriæ nomine transactionis pretium dedit, ut ipse remaneret cum tota majoria, an possit tale pretium à proximo successore, repetere, vel non, et quando sic, ibid. in quæst. 46.—Res majoriæ alienari prohibita intelliguntur, scilicet, à successoribus, non verò ita erit in conditore majoriæ, quia ipse bene poterit alienare, ibid. in quæst. 47.—an possint per facientem, et constituentem majoriam alienari, quando in Regis facultate cavetur, quod majoria non possit per facientem revocari, n. 1 quæst. 47 l. 10 tit. 26 part. 4.—ex quibus facta fuit majoria, si à conditore alienentur, quando visus sit, vel non, revocare majoriam, ibid. in dict. quæst. 47.—Res majoriæ, vel ecclesiæ, vel alienari prohibita, an in eis præscriptio aliqua locum habeat, licet ibidem admisceatur titulus etiam invalidus, n. 5 quæst. 4 l. 10 tit. 26 part. 4.—Et quid si præscriptio sit immemorialis, ibid.—Res majoriæ si per testatorem legentur, an debeatur earum rerum æstimatio, et quando n. 3 l. 10 tit. 9 part. 6.—an et quando vendi possunt pro alimentando filio, vel servo testatoris, vel alio, cui à testatore alimenta relicta fuerunt, n. 4 l. 24 tit. 9 part. 6.—obligari possunt de licentia Principis pro dote, vel arrhis, vel simili, n. 3 quæst. 23 l. 52 tit. 9 part. 6.—Et an possit fieri ut Princeps ex nulla causa hanc licentiam obligandi rei majoriæ dare non possit, in dict. quæst. 25.—Res majoriæ prohibita alienari, an ex causa dotis, vel alia alienari possint, n. 4 quæst. 5 leg. 6 tit. 11 part. 6.—vel dotalis, furtivæ, vel feudalis, vel cujus ususfructus finitur morte testatoris, an legari possit, saltem ut hæres ad æstimationem ipsius teneatur, dict. n. 3 dict. leg. 10.—Res infeudari consuetæ quantum tempus ad hoc præcessisse requiratur, et qui actus, n. 4 l. 3 tit. 26 part. 4.—feudales, vel majoriæ an pro anima donari possint, n. 1 quæst. 3 l. 10 tit. 26 part. 4.—Et vide supra in verbo **BONA MAJORIÆ**.

RES DEPOSITÆ si perdantur casu, quando ille casus depositarium non excuset, n. 8 l. 4 tit. 3 part. 5.—Et in re propria non cadit depositum, n. 4 per text. illum ibi, l. 6 tit. 3 part. 5.

RES MOBILIS, VEL IMMOBILIS, et res mobiles ecclesiæ an possit Episcopus sine consensu Capituli alienare, n. 1 in fin. l. 2 tit. 14 part. 1, et ibi de immobilibus.—Res minoris, sive mobilis, sive immobilis, an à tutore alienari possit, n. 3 l. 4 tit. 3 part. 5.—minoris immobiles an possint vendi pro utilitate magna ipsius minoris, vel pro debito solvendo tantum, n. 5 l. 4 tit. 3 part. 5.—mobiles existentes in feudo feudali, vel in castro, an feudales res esse dicantur, n. 4 l. 1 tit. 26 part. 4.—mobiles an possint dari in emphyteusim, et quid si sint adscriptæ solo, n. 1 l. 28 tit. 8 part. 5.—mobiles possunt

marito in dotem dari, et ipse illas vendere potest, et tenebitur tantum ad æstimationem, n. 5 l. 21 tit. 11 part. 4.—Et an in rebus cadere possit culpa, saltem abusivè, n. 4 l. 2 tit. 22 part. 4.

RES SACRA, v. infra in verbo **SACRA RES**.

RES ALIENA qualiter, et quando in pignus dari possit, ut ei datio teneat, glos. l. 8 tit. 13 part. 5.—si vendatur, an teneat venditio inter scientes, et quando res aliena possit vendi sine vitio furti, n. 1 l. 19 tit. 5 p. 5.—si à Rege vendatur, vel alicui donetur, an ipse, vel emptor illam faciat suam, sive Rex sciat illam esse alienam, et illud faciat de plenitudine potestatis, sive credat esse suam, et quid præsumetur in dubio, num. 2 l. 33 per text. ibi, tit. 5 part. 5.—Et quid si res, quæ sic venditur sit ecclesiæ, vel minoris, vel quid si donec ecclesiæ, ibidem in num. 3.—Et quid si res, quæ à Rege donatur, sit res dotalis, an idem sit in eis dicendum, quod in rebus minoris, dict. n. 3.—Et quid si Rex vendat rem, quam habet communem cum alio, vel illam pignorerit, an tale pactum teneat, ibidem in num. 7.—Res aliena si legetur alicui, an hæres illam emere, vel ipsius æstimationem solvere teneatur, n. 5 l. 10 tit. 9 part. 6, et gloss. l. 53 per illum text. ibidem.—Et an hoc idem procedat de jure canonico, quando res aliena legatur ecclesiæ, dict. n. 3.—Res aliena si à testatore legetur, illud sciens, vel ignorans, an et quando debeatur, n. 4, 6 et 7 cum aliis ibi, l. 10 per text. ibi, t. 9 part. 6.

RES COMMUNES omnibus, et sic in publico commercio, an possint præscribi saltem tempore immemoriali, n. 1 in princip. l. 7 tit. 29 part. 5.—Et quid in terminis civitatis, quæ non sunt exitus, neque defessæ publicæ, n. 1 dict. l. 7 t. 29 part. 3.—Res communes civitatum quanto tempore præscribantur, n. 6 l. 7 tit. 29 p. 5.—communes civitatis, an ipsa civitas alienare possit, vel quando, et an Regis, vel præsidis licentia sufficiat, et in quibus, n. 2 l. 13 t. 3 part. 5.—communis potest cuilibet vendi, etiam extraneo, quod habet locum in re mobili, vel immobili, vel se moventi, ut in pecoribus, et aliis, n. 1 l. 53 t. 3 part. 5.—communis si vendatur à consorte peti potest, sive illa res sit mobilis, sive immobilis, d. n. 1 et 2 ibid.—communis si vendatur à consorte, an potius debeat vendi omnibus consortibus, quàm uni tantum, et quare, n. 5 dict. l. 53.

RES DOTALES æstimatæ si per maritum vendantur, an et quando teneat venditio, n. 4 l. 7 tit. 11 p. 4.—dotalis majoriæ, feudalis, vel furtivæ, vel cujus ususfructus finitur morte testatoris, an legari possit, saltem ut hæres ad æstimationem ipsius teneatur, n. 3 l. 10 t. 9 p. 6.—dotales mulieris, an et quando ab ea alienari possint in tempus soluti matrimonii, n. 7 in fin. l. 19 t. 3 p. 6.—dotales si alicui legentur, an tunc æstimatio debeatur, sive à marito, sive ab alio fiat, n. 3 quæst. 5 l. 10 tit. 9 part. 6.

RES LEGATA perquiri debet sumptu hæredis, et legatario dari, et quando, n. 2 l. 12 per text. ibi, t. 9 p. 6.—si aufugiat cujus sumptibus persequi debet, et qualiter hæres cavere debeat de persequendo, n. 2 l. 41 t. 9 part. 6.—si pereat post moram hæredis, cujus periculo

pereat, quomodocumque pereat, n. 4 dict. l. 41.

RES FURTIVÆ usucapi non possunt, et quare, secus tamen si vitium purgetur, et fuit priori domino restituta, n. 4 l. 4 t. 29 part. 3.—furtiva majoriæ, feudalis, vel dotalis, vel cujus ususfructus finitur morte testatoris, an legari possit saltem, ut hæres ad æstimationem ipsius teneatur, n. 5 l. 10 tit. 9 part. 6.

RES ECCLESIE mobiles, an possit Episcopus sine consensu Capituli alienare, n. 1 in fin. l. 2 tit. 14 p. 1, et ibi de immobilibus.—an debeant vendi cum solemnitate, quòd incipiatur à mobilibus, et an istud sit de substantia, n. 2 l. 2 t. 14 part. 1.

RES DATA ecclesiæ per Reges, sive Imperatores, et eorum uxores, an et quando possint ab ecclesia alienari, n. fin. dict. l. 2.—tradita ecclesiæ cum pacto ne alienentur, an valeat alienari, ibid.

REPUBLICA restitui non debet contra sententiam adversus eam latam, ipsa non defensa, quia restitutio ibi non est necessaria, num. 5 l. 1 t. 25 part. 3.—Et quid si reipublicæ fuit mandatum, ut crearet defensorem, et ipsa in hoc contumax sit, an sententia ea indefensa teneat, ibid.—Respublica si aliter defendi non potest, quàm accepta re ab ecclesia, vel ejus domo, an illud facere possit, n. 2 l. 15 tit. 3 part. 3.—si mutuum receperit, quando obligetur ad restitutionem, et quando non, n. 7 per text. ibi, l. 3 tit. 1 part. 3.—Respublica subhastante res suas, an utatur jure minoris, et adversus malam subhastationem restituatur, n. 3 l. 4 per text. ibi, tit. 19 part. 6.—Respublica et fiscus an sit idem, n. 2 in med. l. 20 tit. 19 part. 6.—an possit se in integrum restitui, et in qua republica locum habeat, n. 2 et 3 dict. l. 10.—Et à qua die incipiat currere quadriennium quod datur ad petendam restitutionem, ibi n. 5.—Respublica juvatur in multis, ut pupillus, dict. n. 3 in fin.—Et an quælibet civitas gaudeat privilegiis reipublicæ, dict. n. 3.—Respublica si enormissimè læsa sit, etiam post quadriennium restitutionem petere poterit, n. 6 l. 10 supradict.—Et qualiter damnum istud considerari debeat hæc præscriptionis materia, n. 7 dict. l. 10 tit. 19 part. 6.—Et quando damnum est enormissimum, intra quantum tempus tunc restitutio petenda, n. 15 ibidem per text. ibi.

RESRIPTUM concessum ad utilitatem privatam, an deroget concessio ad publicam, etiam si ex certa scientia, et motu proprio concedatur, n. 2 l. 29 tit. 18 part. 5.—per quod prorogatur tempus solutioni præfixum an valeat, et ad quod tempus dari debeat, et quid si antea solvere juravit, et an debeat de novo creditori suo dare fidejussores, n. 1 et 2 l. 33 tit. 18 part. 3.—elapso anno tenet, si secundum non fuit impetratum, n. 3 ibidem in l. 33.—impetratum in causa appellationis per appellan-tem, an expiret anno, ibidem in n. 4.—si non ostendatur tempore debito, in quo fuit pretium, an habens illud perdat, n. 6 l. 33 tit. 18 part. 3.—secundum facere debet mentionem de primo, et quid si primum sit elidibile per exceptionem, n. 2 l. 36 ibidem.—Et etiam debet facere mentionem de quolibet articulo notabili primi rescripti, dict. n. 2.—Et in rescriptis ad lites semper debet fieri mentio de subreptione, ibidem in n. 3.

— Rescriptum secundum valet etiam in eo de primo non sit facta mentio, quando istud non fuit contra secundum oppositum, ibidem.—an possit ab excommunicato impetrari, et quid si actor sit, et illud de consensu rei faciat, n. 4 l. 58 tit. 48 part. 5.—Et quid si ignoret se excommunicatum existere, ibidem.—Rescriptum an in eo debeat fieri mentio de processu coram ordinario, vel coram delegato facto, n. 2 l. 58 tit. 48 part. 5.—primo datum non revocatur per clausulam generalem, scilicet, *non obstante*, v. n. 2 l. 59 t. 48 p. 5.—Et an vitium purgetur per illam clausulam, si Principi non constet de illo vitio, ibidem.—Rescriptum impetratum contra aliquorum compositionem de compositione nulla facta mentione, an teneat, n. 3. dict. l. 59.—a non procuratore impetratum ad lites non valet, et quid ad gratiam, n. 4 l. 59 tit. 48 part. 5.—super re communi impetratum ceteris consociis prodest, licet de illis nulla impetratione fiat mentio, n. 4 l. 40 ibidem.—an in eo locus sit, et dies poni debet ad eius validitatem, n. 4 l. 44 tit. 48 part. 5.—generale dicitur, quando contra plures impetratur, licet ibi specialitas cum generalitate involvatur, n. 4 l. 45 tit. 48 part. 5.—datum contra Titium et quosdam alios, iudex arbitrabit contra quos fiat extensio, n. 2 l. 46 ibidem.—in quo habetur quod Titius conqueritur, eo quod à Sempronio molestatur super fundo, an possit petere fructus per conditionem sine causa, n. 4 l. 47 tit. 48 part. 5.—Rescripta animo vexandi adversarium impetrata expresso mendacio, n. 4 per text. ibi, l. 55 t. 48 p. 5.—Rescriptum Papae an vitietur propter malam grammaticam, n. 4 l. 2 tit. 49 p. 5.—per quod removeatur appellatio, de qua intelligi debeat, et an remota videatur, tam à diffinitiva, quam ab interlocutoria sententia, n. 9 et 10 l. 45 tit. 25 part. 5.—Et quis hanc clausulam in rescriptis seu commissionibus ponere possit, n. 4 l. 45 tit. 25 part. 5.—Rescriptum Principis in quantum possibile est, debet reduci ad jus commune, n. 4 l. 5 per text. ibi, tit. 4 part. 6.—Et si in rescripto plura narrantur, et requirantur, an unum tantum probare sufficiat, n. 2 l. 8 tit. 7 part. 6.—Rescripta contra publicam utilitatem, et in damnum aliorum conducenda non sunt, n. 4 quæst. 5 in fin. l. 6 tit. 41 part. 6.—Et qualiter puniatur producens rescriptum falsum; et quid si de falsitate non constet, aliquo modo tamen arguitur de falso, et quando; et alia in hoc vide per n. 2 l. 28 tit. 4 part. 7.—Rescriptum si impetretur à Rege ad imponendum vectigal de novo in aliqua civitate, an ibi debeat fieri mentio de aliis vectigalibus, quibus ipsa civitas est onerata, sub pœna subreptionis, n. 7 l. 9 tit. 7 part. 5.—ambiguum debet intelligi secundum supplicationem, n. 4 l. 26 t. 41 p. 5.

RESIDERE in beneficiis est de jure communi, etiam in beneficiis simplicibus, n. 6 in fin. l. 16 tit. 16 part. 4.

RESISTENTES solvere tributum an possint cogi ab exactore tributorum sine iudice, n. 2 l. 52 tit. 5 part. 5.—scrutatio custodia vel officialium quærentium arma prohibita de nocte, acriter puniri debent, n. 4 l. 17 t. 6 p. 6.

RESOLUTIO pignoris ex causa necessaria, vel voluntaria quando faciat talem donationem non tenere, n. 4 l. 67 tit. 5 part. 5.

RESERVATA Principi quæ dicantur, remissivè per n. 4 l. 2 tit. 4 part. 2.—Et an per consuetudinem ista præscribantur, n. 2 l. 5 tit. 19 part. 5.

RESPONDERE qualiter debeamus illis, qui simplicem votum continentiae emisissent, si interrogentur, an possint matrimonium contrahere, n. 2 l. 2 tit. 7 part. 1.—debet quis positionibus certè et simpliciter, n. 4 l. 3 tit. 15 part. 5.—nolens pro confesso habetur in ejus damnum, n. 6 l. 5 tit. 13 part. 5.—an sufficiat ad validitatem stipulationis, movendo caput versus pectus, vel humeros stringendo, vel vibrando à dextris et à sinistris; et quid hodie de jure regni, n. 4 l. 2 tit. 41 p. 5.—non debet quis per verbum *credo*, sed per veritatem, quando à suo iudice super crimine interrogatur, n. 3 in princ. l. 4 tit. 29 part. 7.—veritatem quando teneatur accusatus coram iudice de aliquo crimine occulto, vel non; et quando tunc licitè faciat, neque peccet mortaliter, n. 3 dict. l. 4 tit. 29 part. 7.

RESPONDENTES tempore Baptismi simul cum patrino, an propter hoc efficiantur patrini, n. 4 l. 7 t. 4 part. 1.—de facto alieno, possunt per verbum *credo* respondere, n. 4 et 5 per text. ibi, l. 5 tit. 40 part. 5.—Respondens positionibus an debeat habere terminum ad respondendum, n. 5 l. 44 tit. 41 part. 5.—movendo caput, an respondisse dicatur, n. 4 l. 2 per text. ibi, t. 41 part. 5.

RESPONSIO Papæ quando sit expectanda, n. 50 l. 5 tit. 5 part. 4.—testis non debet fieri per verbum *credo*, vel *non credo*, v. n. 5. et 4 l. 41 tit. 41 part. 5.—debet esse simplex, et pura, quando fit in iudicio, n. 4 per text. ibi, l. 5. tit. 45 part. 5.—in stipulationibus quare debeat esse præcedente interrogatione, n. 5 l. 4 tit. 41 part. 5.—si detur ex intervallo maximo, an ex eo vitietur stipulatio: et quid hodie de jure regni, n. 4 l. 2 ibid.—debet fieri sine suspitione voluntatis, ad hoc scilicet, ut stipulatio valeat, n. 3 dict. l. 4 t. 41 part. 5.—in dudio declaratur ex interrogatione; et quid si interrogatio est certa, responsio autem ambigua, an responsio declaretur secundum interrogationem, n. 4 l. 26 tit. 41 part. 5.

RESTITUENS rem, quam mala fide possidebat, antequam expensas necessarias recipiat, an postea actionem ad eas habeat, n. 2 l. 44 tit. 28 part. 5.

RESTITUERE non gravatus, si alicujus contemplatione instituat, an compellatur iudicis officio adire, ut restituat, n. 2 l. 25 tit. 3 part. 5.—an compellatur regalia illa possidens, si non ostendat titulum suæ possessionis, n. 9 l. 9 tit. 4 p. 5.—fructus an compellatur venditor, quando illos percepit ex re alteri vendita ante ipsius traditionem, n. 2 l. 28 tit. 5 part. 5.—fructus an teneatur emptor, quando ipse in emptione rei venditorum ultra dimidiam justii pretii decepit, et ipse potius rem restituere volt, quam dare supplementum; et quid in foro animæ, n. 8 l. 56 tit. 5 part. 5.—istud verbum plenam habet significationem, etiam fructuum, et accessionum, n. 8 l. 56 t. 5 part. 5.—an teneatur quis illud, quod ob aliquid faciendum recepit, si illud non faciat, et quando, et qualiter, gloss. l. 42, 44 et 46 cum aliis ibi, tit. 44 part. 5.—an teneatur saltem in foro ani-

mæ meretrix illud, quod causa libidinis recepit, n. 2 l. 53 tit. 14 part. 5.—an teneatur fideicommissarius fideicommissum ab eo relictum post mortem suam, statim scilicet quod sit Religionem ingressus, n. 4 l. 14 tit. 5 part. 6.—teneatur hæres fideicommissarii fideicommissum à gravato cui successit relictum, ibid. in n. 8.—Et an cum fideicommissarius restituit fideicommissum, veniant ibi prælegata, et quæ alia veniant, n. 9 ibid.—Restituere an teneatur gravatus fideicommissum procuratori in rem suam illius, qui fideicommissum habere debet, n. 10 ibid.—qualia bona teneatur hæres, quando hæreditatem repudiat habito tempore ad deliberandum, qualia verò non, n. 2 l. 4 tit. 6 part. 6.—Et quæ teneatur restituere possessor hæreditas, quando fuit hæredi restituere condemnatus, gloss. l. 5 tit. 14 part. 6.—Restituere res per usuram testatoris quæsitas, qualiter, et quibus hæres teneatur, n. 12 l. 2 t. 15 part. 6.—rem propriam an teneatur in foro conscientie ille, qui illam propria auctoritate occupavit, n. 4 in princ. l. 40 tit. 10 part. 7.—teneatur quis rem sibi ad tempus datam adveniente tempore, aliàs expectando sententiam punitur, et qualiter, gloss. l. 42 per text. ibi, tit. 10 part. 7.

RESTITUTIO adversus præscriptionem rerum captivorum debet intra quadriennium peti, num. 2 l. 5 tit. 29 part. 2.—minoris per procuratorem fieri non potest, nisi ad hoc habeat speciale mandatum, et an generale sufficiat, num. 4 l. 15 tit. 5 part. 5.—Et quid si aliis restitutio incidenter petatur in aliquibus articulis, et quando dicetur fieri incidenter in illo casu, ibidem in num. 2.—Restitutio non admittitur, ubi major ætas probatur, et cavere debet quis, ne litiget cum curatore illius, quem credit majorem esse, num. 40 l. 1 tit. 40 part. 5.—qualiter peti debeat contra sententiam adversus minorem latam, n. 4 l. 16 tit. 41 part. 5.—in integrum, an detur illi, qui ex causa testes non produxit, veluti quia erant infirmi, vel in peregrinatione, n. 2 l. 54 tit. 16 part. 5.—contra sententiam; quæ transivit in rem judicatam, ob instrumenta quibus dari possit, n. 9 leg. 19 tit. 22 part. 5.—Et intra quantum tempus talis restitutio petenda sit, ibidem in n. 41 et 42.—Restitutio minoris contra sententiam à qua non fuit appellatum, an possit consociis, qui non appellaverunt, et quando, n. 6 l. 5 tit. 25 part. 5.—quando petitur ad appellandum intra quantum tempus peti debeat, n. 2 l. 10 tit. 25 part. 5.—Et melius ibi per n. 7 et n. 3 l. 41 ibidem.—Restitutio contra iudicis sententiam necessaria non est, quando iudex eam tulit certus de absentia alicujus reipublicæ causa, n. 6 l. 40 tit. 25 part. 5.—an competat absentibus ex iuxta causa, qui ea jam cepta procuratorem non dimiserunt, n. 4 l. 10, et n. 4 l. 11 tit. 25 part. 5.—competit impetito per adversarium, habetque contra sententiam exceptionem, n. 2 l. 12 tit. 25 part. 5.—Et quid si impediatur ab extraneo, n. 3 ibidem.—Restitutio non debet peti ab illo, cui tempora ad appellandum fuerunt traslata, et quando, n. 4 leg. 24 tit. 25 part. 5.—an peti possit per minorem, qui bis appellavit, et succubuit, n. 4 l. 25 tit. 25 part. 5.—per minorem peti potest, si ei in aliquo casu denegetur ap-

pellatio, n. 4 in procem. tit. 25 part. 5.—si petatur per minorem ad appellandum, vel ad totam causam, in quo differat una petitio ab alia, n. 3 l. 1 tit. 25 part. 5.—Et ex tali differentia resultat cautella ad hoc, quod si minor noluerit, quod causa iterum per primum iudicem sententietur, petat se restitui ad appellandum, ibid.—Restitutio ad appellandum si fuerit petita, an priusquam concedatur debeat doceri de læsione, ibidem.—non est necessaria, quando sententia fuit nulla, sive contra minorem, sive contra rem publicam, n. 5 l. 1 tit. 25 p. 5.—Et quid si ipsi sint contumaces in creando defensores, an si non defendantur, tunc sententia valeat, sive contra minorum lata sit, sive contra rem publicam, ibid.—Restitutio minoribus concessa, an prosit adversariis, n. 4 l. 2 ibid.—minori concessa non prodest adversario, quando minor noluerit, ut illo beneficio restitutionis, n. 3 l. 2 tit. 25 part. 5.—si petatur, sive contra sententiam, sive ad appellandum à sententia, potest peti etiam coram iudice ad quem, n. 2 l. 5 tit. 25 p. 5.—peti potest infra quadriennium, si læsio fuit causata ante vigesimum quintum annum, et quadriennium computatur à prima die vigessimi sexti anni, n. 3 ibid.—an competat minori qui fecit totum, quod in se erat, ut probaret debitum, vel probavit, sed iudex fatuus illum condemnavit, n. 4 l. 5 tit. 25 part. 5.—si petita sit contra sententiam, consequitur quis rescissionem iudicii, n. 8 l. 3 tit. 25 part. 5.—Et an iudex aliquis super prima causa debeat judicare, vel tantum rescindere sententiam, dict. n. 8.—Et an officium iudicis, et rescissoria actio possit intentari simul, dict. n. 8 in fin.—Restitutio non habet locum contra sententiam pro libertate latam, etiam ex falsis probationibus, vel dolo advocati, vel procuratoris, et qualiter victo consulatur, n. 6 l. 4 t. 26 p. 5.—competens civitati intra quadriennium contra præscriptionem rerum suarum, à quo tempore currere incipiat, n. 7 l. 7 t. 29 p. 5.—competit ecclesiæ adversus præscriptionem, ibidem n. 8.—si non petatur intra quadriennium, an et post peti possit, si enormissima sit læsio, ibidem num. 9.—an detur contra quem præscribitur ex clausula generali, si inciderint dies feriati et repentini, n. 4 l. 18 tit. 29 part. 5.—quæ ab absente ex justa causa petitur, intra quantum tempus peti debeat, n. 4 l. 28 tit. 29 part. 5.—ab absente ex justa causa non potest peti, nisi præscriptione completa, et quid in ecclesiæ, n. 5 dict. 28.—an detur contra interruptionem temporis, quando ad implendam præscriptionem pauci dies restabant, n. 2 l. 29 ibidem.—an habeat locum in personam infantis emancipati, si factus major dicat, et petat se redigi in patris potestate, n. 4 l. 16 tit. 18 part. 4.—an habeat locum, si ecclesia ex receptione mutui gravetur, vel non, num. 6 l. 3 tit. 4 part. 5.—in integrum non dabitur ecclesiæ, quando dolo delinqueret in re deposita, n. 5 l. 7 tit. 5 p. 5.—an detur minori viginti quinque annorum, qui fraudulenter portagia noluit solvere, si in aliqua pœna incidit, n. 5 l. 6 tit. 7 part. 5.—in integrum, an à minore, vel ecclesia peti possit, quando per biennium cessabit à solutione canonis, n. 43 l. 28 tit. 8 part. 5.—in integrum, an detur furioso, vel ejus curatori ad alienata ante in-